

Adam

Adam

Să începem chiar cu istoria lui Adam și să încercăm a stabili cauza prăbușirii întâiului său născut. „Veți fi ca Dumnezeu” îi promisese șarpele Evei; și bărbatul a urmat soției sale, cedând în fața unei perspective atât de tentante. Ce s-a aflat la originea căderii lor? Neascultarea: un act de neascultare față de Cuvântul clar și categoric al lui Dumnezeu, o neascultare conștientă față de aceste cuvinte pe care ei le cunoșteau foarte bine pentru că le înțeleseră perfect. Cât despre noi, trebuie să fim convinși că orice neascultare de Cuvântul lui Dumnezeu - chiar dacă, la un moment dat, s-ar putea crede că viața noastră își urmează cursul ei normal - nu ne va aduce decât suferință, iar aceasta nu se va răsfrânge numai asupra noastră. Neascultarea noastră poate avea ca efect însăși neascultarea urmașilor noștri. Vreau să subliniez că neascultarea este cauza naufragiului atâtor familii creștine. De asemenea, nu pot decât să vă implor pe voi care îl iubiți pe Stăpânul vostru și, de asemenea, pe copiii voștri, să luați bine seama la cuvintele Domnului și să vă supuneți întru totul voii Sale. Numai așa veți putea fi convinși că vă aflați pe calea cea bună.

Să căutăm acum rațiunea neascultării primilor noștri părinți. Eu o atribui îndoielii introduse de Diavolul: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?” Trăim într-o epocă în care oamenii găsesc că este ceva foarte normal să critice totul. De aceea avem mare trebuință ca Domnul să ne păstreze inimile într-o atmosferă de deplină încredere în El și în Cuvântul Său, pentru ca nimic și niciodată să nu ne clinească de pe temelia unei credințe sănătoase.

Știm bine că Sfânta Scriptură ne recomandă să fugim de unele lucruri: „Fugi de poftele tinereții” (2 Timotei 2.22); „Fugiți de închinarea la idoli” (1 Corinteni 10.14); „Fugiți de desfrânare” (1 Corin-teni 6.18); „Tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri” (1 Timotei 6.11), însă din cât cunosc eu, nu ni se spune nicăieri să fugim de Diavolul. Dimpotrivă, el este cel ce va trebui să fugă de noi dacă îi ținem piept: „împotriviți-vă Diavolului, și el va fugi de la voi” (Iacov 4.7). „Dacă noi rămânem tari în credință”, bine ancorați în Scripturi, el nu va reuși să ne zdruncine credința, Diavolul fiind autorul oricărei îndoieli privitoare la Cuvântul lui Dumnezeu.

Șarpele a știut să pună înaintea Evei o momeală deosebit de atrăgătoare: „Veți fi ca Dumnezeu!” Procedând astfel, el îi promite un loc mai înalt decât cel ce-i fusese acordat. Nu vedem noi oare și astăzi pe mulți dintre contemporanii noștri depunând eforturi asemănătoare ce vizează, dacă nu propria lor înălțare, cel puțin aceea a copiilor lor? Și numeroși creștini cad în acest laț al Diavolului. Iată-ne, așadar, antrenați de cerințele vieții moderne. Bunicii noștri se mulțumeau să aibă un apartament simplu, dar noi dorim o casă frumoasă; ei mergeau pe jos, noi vrem mașină la scară; ei se mulțumeau cu preșuri făcute din stofe uzate, noi dorim covoare persane. Poate că-mi veți reproșa: „Bine, dar vremurile s-au schimbat!” De acord, numai ca altădată „erau uriași pe pământ” în domeniul spiritual, oameni pe lângă care „noi suntem ca niște lăcuste.” În timpul nostru, fiecare caută „să-și mențină rangul”, astfel că și creștinii se străduiesc să țină pasul cu ceilalți. Și totuși, Dumnezeu a găsit cu cale să facă o anumită deosebire plasând pe fiecare om într-un loc anumit. Adam și Eva, dorind să ocupe o poziție mai înaltă ca aceea pe care le-o atribuiseră Dumnezeu, au cauzat pierzarea lui Cain și moartea lui Abel.

Găsim în Noul Testament și explicația acestei fapte sângeroase: „Și de ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau drepte” (1 Ioan 3.12). Cain era gelos pe fratele lui: „Cine poate sta împotriva geloziei?” (Proverbele 27.4) Să punem mâna pe Biblie și pe o bună concordanță și să citim tot ce are să ne spună Dumnezeu în privința aceasta și în special cu privire la acest pasaj: „Acolo unde este invidie și ceartă este tulburare și tot felul de fapte rele” (Iacov 3.16). Suntem invitați de Duhul Sfânt „să lepădăm orice invidie” (1 Petru 2.1), pentru că gelozia a ruinat nu puțini copii ai lui Dumnezeu.

Când Eva a cules fructul oprit, ea se gândise prea puțin la roada deosebit de amară ce i se pregătea și care, dintr-o singură lovitură, avea s-o lipsească de cei doi fii ai săi.

Să avem mare grijă și să nu ne angajăm cu ușurătate și indiferență pe o pantă atât de primejdioasă al cărei rezultat ar putea însemna ani lungi de suferințe și frământări pentru noi și pentru copiii noștri.

Iată și o altă aluzie a Scripturii care ne face să înțelegem că lucrurile nu mergeau bine în familia lui Adam. Geneza 4.1 indică lămurit că Eva a fost aceea care a găsit un nume pentru copilul ei. La fel se procedează și în zilele noastre, însă părerea mea este că aceasta nu corespunde voii lui Dumnezeu. „Un fleac!” va spune cineva. Dar să ne amintim că tot Eva a fost aceea care l-a împins pe Adam pe drumul care i-a adus căderea, iar aici se pare că tot ea are rolul conducător în treburile casei. Însă în capitolul următor - 5.3 - la nașterea lui Set, lucrurile s-au schimbat: „La vârsta de o sută treizeci de ani, Adam a născut un fiu după chipul și asemănarea lui, și i-a pus numele Set.” Cei doi soți au învățat lecția, Adam ocupând acum locul care i se cuvenea.

Care era locul rânduit pentru el? Dar pentru Eva? La întrebarea aceasta, 1 Petru 3.4-6 ne dă răspunsul: „...un duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Astfel se împodobeau odinioară sfințele femeii care nădăjduiau în Dumnezeu și erau supuse soților lor, ca Sara, care asculta pe Avraam și-l numea domnul ei.” Pe de altă parte, li se recomandă tinerelor femei și mame „să fie gospodine la casa lor” (1 Timotei 5.14). Cuvântul grecesc folosit aici este foarte interesant: este singurul pasaj în care apare și, pentru a-l traduce literal, ar trebui să spunem: „să fie stăpâna casei.” Termenul corespunzător se regăsește de 12 ori (toate acestea în primele trei Evanghelii) și se traduce prin „stăpânul casei”, o aluzie la capul familiei. Versetul cu pricina din epistola către Timotei a fost redat minunat prin parafraza următoare: „Ele își guvernează casa cu o suveranitate asemănătoare aceleia a unei regine fără a afecta cu ceva suveranitatea regală a stăpânului casei.” Așadar, bărbatul și femeia conduc împreună micul domeniu ce le-a fost încredințat că un rege și regina sa. Revenind la subiectul de mai înainte, să încercăm a întrezări ceva în unitatea de gândire și acțiune a părinților lui Set la nașterea acestuia: pasajul din 4.25 părea că o contrazice, însă el este completat de 5.3. Probabil că o asemenea unire a lipsit ani îndelungați din respectiva familie. Eva guverna casa, dar fără a se supune soțului ei, cum arată pasajul din 1 Petru 3. Lecția însă a fost învățată și roadele nu au întârziat să se arate: Set este primul din această lungă listă a posterității femeii al cărei punct culminant avea să fie Hristos, glorioasa „sămânță a femeii” care avea să zdrobească capul șarpelui.

Deoarece abordăm acum chestiunea plăcutei armonii existente între tată și mamă, să amintim în treacăt de aluziile pe care le face în acest sens cartea Proverbelor: din cele paisprezece pasaje ce pomenesc mama, nu mai puțin de douăsprezece prezintă alături pe tata și pe mama.

clickbible.org